

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. »

Een blad afzonderlijk 15 centiem.

Aankondigingen 15 centiem per drukregel.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

TONGEREN, DEN 11 AUGUSTUS.

De Kamer.

De Kamer der Volksvertegenwoordigers houdt zich bezig met de naziening der geldigheid der kiezingen van den 2 augustus. Men verzekert dat de voorzitterschap der Kamer zal opgedragen worden aan M. den graaf Vilain XIII, afgevaardigde van Maeseyck.

Oorlogsberichten.

De verslagene fransche legerkorpsen pogen zich nu weder samen te trekken en schijnen voornemens te zijn den verderen doortocht van het fransche departement der Vosges aan de Pruisen te betwisten. Daarbij zullen de Pruisen nog gerechten te leveren hebben aan de fransche korpsen, die tot hertoe nog niet handgemeen zijn geweest, namelijk die onder bevel staan der generaals Ladmiraal, Bourbaki, Canrobert en de Faily.

Te Parijs worden alle mogelijke maatregelen genomen, om zich tegen eenen aanval der Pruisen te kunnen verdedigen. De fortresses worden er in staat van verdediging gesteld en aan de burgerwacht toevertrouwd. Bij het nakend gevaar schijnen alle partijwisten in Frankrijk tot zwijgen gebracht en men denkt enkel nog aan de middelen om den vijand met vernieuwde krachten te kunnen bestrijden. De Franschen kunnen maar het gedacht niet opkroppen, dat zij voor de Pruisen in dapperheid zouden moeten onderdoen.

De fransche Kamers komen reeds heden bijeen en ongetwijfeld zullen zij al de wetten stemmen die voor de verdediging van den franschen grond noodzakelijk worden geacht.

De *Presse* van Parijs roept uit: « Er is genoeg met één Polen in de wereld voor de schande en de verslaving van Europa. Indien wij Frankrijk van de opperste beleediging niet weten te behoeden, waartoe dient het ons dan te leven en Franschman te blijven? »

In *la France* leest men: « Geen verdeeldheid noch partijen meer! Er moest heden maar één gevoel meer zijn « de eer van het vaderland! »

Talrijke honden doorkruisen de straten van Parijs, voorafgegaan door opschriften, waarop men leest: « de burgers vragen wapens! Leve Frankrijk! »

De tijding uit al de fransche departementen luiden dat de bevolkingen er in dezelfde stemming verkeerden als in de hoofdstad.

Niettegenstaande onlangs nog door het fransch wetgevend korps de wet bekrachtigd werd, die de prins van Orleans verbiedt in Frankrijk terug te keeren, hebben zij echter in deze dagen des gevaars die hun aangedane beleediging vergeten en negentig duizend frank gezonden aan de maatschappij voor de gekwetsten ter hulp te komen.

Zij hebben die liefdadigheid gepleegd op de edelste en kieschste wijze en dat geld gezonden in naam der gravin van Parijs (10,000 frank), der hertogin van Chartres (10,000 fr.), der prinses van Joinville (20,000 fr.) en ter nagedachtenis der hertogin van Aumale (50,000 fr.)

De waardige houding der prinsen van Orleans zal hun zeer in de achtung der Franschen doen stijgen; nooit hebben zij tegen hun vaderland, hoe ondankbaar het ook jegens hen geweest is, saamgezworen; integendeel, bij iedere gelegenheid lieten zij er hunne toegenegenheid voor blijken en toonden zij dat de tegenspoed de liefde voor den geboortegrond in hun hart niet had getoofd. Moest het napoleontisch beheer, ten gevolge van eenen rampspoedigen oorlog vallen, dan is er niet aan te twijfelen, of de prinsen van Orleans zouden met opene armen in Frankrijk worden ontvangen en de graaf van Parijs, kleinzoon van Lodewijk-Philips, zou als koning der Franschen worden uitgeroepen en de Mogendheden van Europa zouden dien keus bekrachtigen. Men zou zich herinneren dat Frankrijk aan Europa onder de regering van Lodewijk-Philips achttien jaren rust hebben genoten en Frankrijk en Europa zouden dan mogen verhoppen de vrede voor langen tijd te zien schijnen.

In Pruisen en door gansch Duitsland is de zegepraal der deutsche legers met geestdrift begroet geworden. Echter wordt de openbare vreugd er gematigd door de gedachte aan de bloedige opofferingen, met welke men de overwinning heeft moeten betalen.

Sedert de fransche vloot in de Oostzee ver-

scheneer is, verwacht men te Berlijn eene aanstaande ontschepping van troepen. Men vreest die vooral aan de kust van Mecklenburg, welke bijna zonder verdediging is. Men heeft dan ook in allerhaast een groot aantal werklieden derwaarts gezonden, om er kustbatterijen op te werpen, gewapend met groote stukken geschut uit de fabriek van Krupp; maar men heeft niet veel hoop, dat deze maatregelen afdoende zullen zijn om de ontschepping, die men vreest, te voorkomen.

De werken aan de versterkingen van Parijs worden vlijtig voortgezet. Van dit oogenblik af doet het ministerie, gelijk de gansche natie, een krachtig oproep aan al de aardwerkers en aan al die, welke kunnen dienen om onze versterkingen in volkomen staat van verdediging te stellen.

Het schijnt stellig dat generaal Abel Douay zich heeft laten doodden, om geene nederlaag te overleven, die men niet had kunnen of weten te voorzien. Overigens al de nederlagen der Franschen zijn tot hertoe bijna verrassingen geweest wat bewijst dat de verantwoordelijkheid ervan op de opperhoofden valt en niet op de soldaten.

De fransche generaals hebben de inwoners der dorpen welke het meest blootgesteld zijn aan de verkenningen des vijands, aanbevolen om te kleppen, van zoodra zij hem maar bemerken.

Van de Saar schrijft men aan de *Kölnische Zeitung*: De manier van vechten der Franschen gedurende den slag in Saarbrücken herinnert weder aan hunne oude tirailleursgewoonte, die zij in den oorlog van 1859 in Itahé ontwikkelden, namelijk *à volonté* recht te springen, neder te vallen en den doode te spelen, de vijandlijke scherpschutters te laten nadren, en hun dan de bojonnet in het lijf te steken, op te springen, weg te loopen en verder achter eenen steen of boom bedekking te zoeken, om op nieuw te vuren.

Dit had toenmaals een barbaarsheid ten gevolge, welke alle menschelijkheid, zelfs in den oorlog, schande sprak. De oostenrijksche jagers, als zij voorbij eenen doode kwamen, staken hem de bojonnet in het lijf, om zich te verzekeren dat de gevallen werkelijk onschadelijk was. De zoutaen, die daarvan de schuld waren, deden het ook, en zoo waren dan de arme gewonden een voorwerp van afschuwelijke wreedheden. Ik gewaag van deze omstandigheid tot waarschuwing onzer soldaten.

Uit Berlijn wordt gemeld dat zich voortdurend bejaarde lieden aanbieden om in het leger te treden, of andere diensten te bieden. Een tamelijk oud heer, met name van Bredow, is met zijne zes zonen te velde getrokken.

Men denkt dat de aanstaande veldslag tusschen de Franschen en de Pruisen voor Metz en Nancy zal geleverd worden, in de streken die zich aan de voeten der Vogesenbergen uitstrekken. De samentrekkingen van troepen, die zij noodzakelijk maken, worden langs den kant der Franschen begunstigd door eenen tijd van opotheid, die zich heeft opgedaan in de beweging der deutsche legers, en genoegzaam verklaard wordt door de behoefte, welke die legers hebben om zich weer saam te voegen en hunne strijkkrachten herin te richten, die natuurlijk geleden hebben door de zegepraal zelve, die zij met zulk een bliksemende snelheid behaald hebben.

Generaal Moltke, alhoewel lijdend, heeft zich naar Mainz begeven. Vandaar bestuurt hij den gang van den strijd der pruisische legers.

De koningen van Beieren en Wurtemberg, de grootvorst van Hessen-Darmstadt en de gewezen hertog van Nassau bevinden zich in het hoofdkwartier van Pruisen te Mainz.

De Florentijnsche correspondent van den *Temps* schrijft aan dat blad het volgende:

Toen de fransche gezant te Rome den 27^e juli van den hertog de Gramont bericht had ontvangen, dat de Fransche troepen onmiddellijk 't pauselijk grondgebied zouden verlaten, begaf hij zich naar den kardinaal Antonelli, om hem hiervan kennis te geven. De kardinaal ontving die mededeeling met eene in 't oog vallende koelheid. Ik zal het den Heiligen Vader zeggen, voegde Antonelli hem toe.

De gezant: — Ik zal heden avond terugkomen, om te hooren wat Zijne Heiligheid heeft geantwoord.

De kardinaal: — Ik zal u met genoeggen hier terug zien.

's Avonds ten acht uren begaf de gezant zich andermaal naar den kardinaal en vroeg: — Wat heeft de Heilige Vader gezegd?

De kardinaal: — Hij heeft geantwoord: Ik denk dat God ons helpen zal, en laat ons hopen dat de Fransche troepen niet terug zullen komen.

De gezant: — Niets anders?

De kardinaal: — Volstrekt niets.

Den 31 juli riep de paus eene commissie van vijf kardinalen bijeen, die twee uren beraadslaagde, van negen tot elf uren. Daarin moet besloten zijn, elk voorstel van Italie om met het hof van Rome in onderhandeling te treden over den *modus vivendi*, van de hand te wijzen.

Sedert vrlededen zaterdag, dag van den veldslag van Woerth, zijn de Franschen en de Pruisen niet meer handgemeen geworden. Een groote slag is aanstaande in de nabijheid van Metz. De Pruisen bevinden zich te St-Avold.

Ziehier welke op dit oogenblik de standplaats der verscheidene fransche legerkorpsen schijnt te zijn. Generaal Canrobert bevindt zich te Nancy, Bazaine te Boulay, Ladmiraal te Eckange, MacMahon te Zabern (Saverne), Douay te Sainte-Marie aux Mines, de Faily te Bitche, Bourbaki te Metz, Frossard te Remilly.

Maarschalk Bazaine is opperbevelhebber van het fransche leger benoemd, in vervanging van generaal Le Bœuf die vrijwillig dezen zwaren last afgelegd heeft.

Generaal Changarnier wiens diensten de Keizer vroeger geweigerd had, is thans aangenomen in den generalen staf van het leger.

Men leest in den *Moniteur universel*:

« Parijs, 8 augustus, 4 ure.

» Ik ben zoo even uit Metz aangekomen, na gisteren, zondag, de voorposten verlaten te hebben. Een ding wat mij verwondert, is de ontroering, en waarom het niet zeggen? de treurigheid en neerslachtigheid van Parijs. Is een land verloren wanneer het in twee gevechten de neerlaag gekregen heeft.

» Ziehier de gansche waarheid: vijf legerkorpsen van de zeven zijn ongeschonden; de garde heeft aan geen hoegenaamd gevecht deel genomen en geen enkelen kardoes verschoten. Slechts twee korpsen zijn in gevecht geweest en reeds vereenigen zich hunne divisien.

» De geest van het leger is bewonderenswaardig.

» Elke soldaat is een held; allen branden van ongeduld om weêrwraak te nemen, welke schitterend zijn zal.

» Dat de bevolking van Parijs het voorbeeld van het leger volge, dat de vaderlandsliefte met betzelve in zelfopoffering wedieveren en Frankrijk heeft van den vijand niets te vrezen.

» Nog eens zal Frankrijk zich zegepraalend uit den slag trekken. »

SLAG VAN WOERTH OF REICHSHOVEN.

Dat is dezelfde slag in welken MacMahon de neerlaag heeft bekomen. De maarschalk had slechts drie divisien infanterie en eene divisie kavalerie, terwijl de prins van Pruisen hen met 150,000 man kwam aanvallen.

De maarschalk ging het overschot van de divisie Douay, zoo ongelukkig te Wissembourg overvallen, opnemen, toen hij tusschen Niederbronn en Gundershofen op den vijand stiet, die het dal van den Rhijn met zijne troepen wilde overstroomden.

Het terrein bij Reichshoven is heuvelachtig en met hout begroeid. De worsteling heeft verscheidene uren geduurd; maar de Pruisen waren zooveel sterker in getal, dat, niettegenstaande de herhaalde charges der kavalerie van generaal Duchesne, de 20 a 25,000 man van den maarschalk, afgezonderd, niet bijgestaan, afgesnoeden van de andere troepen, 't niet konden uithouden.

Het terugtrekken had plaats, na overgroote verliezen van den Franschen en den pruisischen kant.

Wij begroeten, zeggen de dagbladen van Parijs, die glorieijke neerlaag. De eer van MacMahon is ongeschonden; hij heeft een ganschen dag met 25,000 man, den schok van ongeveer 200,000 onderstaan, en ware hij eindelijk niet terug getrokken, hij zou in die zee van menschen, die altijd klom, verzwolgen zijn geworden.

Wij weten nog niet hoe groot onze verliezen zijn: vele officieren zijn aan het hoofd der soldaten gevallen. Onder deze telt men generaal Colson. Hij was 49 jaren oud, diende lang in Afrika, woonde de veldslagen van Alma en Inkermann bij. Generaal Raoult is verdwenen zegt men. Ook deze krijgsman was een der glories van de Krim, waar Todleben van hem zegde, dat Raoult een zijner verschrikkelijkste tegenkanters

was geweest. Hij was een kalm, koel, beraden soldaat en wiens dapperheid door gansch het leger erkend werd. Tot hertoes weet men niet wat er van hem geworden is.

Ziehier overigens hoe eene depeche uit Hagenan, het gevecht bij Woerth of Reichshoven aankondigt:

« Sedert dezen morgen, 6 augustus, heeft op » twee uren afstand van hier, tusschen Woerth » en Gunstatt, een groote veldslag plaats. Mac- » Mahon is op 't slagveld. Men hoort het kanon, » het gerucht der mitrailieusen en het peletons- » vuur, dat aanboudend dommelt. Het is als een » voortdurende donder, welke de wind ons over- » brongt, en alsof het op een half uur van hier » plaats had. Het vuur is ten 3 ure 's morgens » begonnen, en vermeerderde immer tot 6 ure. »

Reichshoven is een dorp van 2800 inwoners, gelegen tusschen Haguenuau en Bitche, en deel makende van het kanton Niederbronn en het arrondissement Wissembourg.

België's onafhankelijkheid op nieuw gewaarborgd.

Londen, 8 augustus.

De heer Gladstone zegt in de gemeentenkamer dat het gouvernement aan Frankrijk en Pruisen een traktaat heeft aangeboden, houdende dat, indien een der oorlogvoerende partijen het belgisch grondgebied schendt, Engeland zich langs den kant der andere zal scharen om België te verdedigen. Er is ook in bepaald dat Engeland niet gedwongen is aan de algemeene krijgsvrictingen deel te nemen.

Het traktaat zal 12 maanden na het sluiten van den vrede in voege moeten blijven. Rusland en Oostenrijk ontvingen gunstig de mededeeling. Pruisen en Frankrijk namen het verdrag aan. De heer von Bernstorff zal ongetwijfeld heden avond het verdrag teekenen.

Men leest in eene bijzondere briefwisseling uit Parijs, 7 augustus:

Al de tijdingen, die ik u van hier zou kunnen zenden, zouden geen belang hebben, in vergelijking met de verpletterende telegrams, die gij opvolgenlijk hebt moeten ontvangen, en die in blok hier den openbaren geest zijn komen ter neder slaan. Gij kent de Franschman. Na de nederlaag van Wissembourg, de nederlaag van generaal Frossard en die van maarschalk MacMahon, beschouwde men hier alles als verloren zijnde. De meest overwegende lieden zeggen, dat drie legerkorpsen ten minste nog niet gevochten hebben, doch niemand outveinst zich, dat de gemeenschappen tusschen die verschillende strijkkrachten afgesnoeden zijn door de wijze krijgsvricting der Pruisen, die stellig wonderbaar goed werden aangevoerd, en terwijl men met eene laatste kortste hoop den beslissenden slag afwacht, die wordt voorbereid, erkent men luidop, hoe bespottelijk al die hersenschimmen waren van eene krijgswaandeling naar Berlijn, hoe ijdel het vertrouwen van eenen boogen krijgsmambenaar, die over alles verantwoordde, en verklaarde dat het vijandlijk leger zou verlagen zijn, aler het den tijd zou gehad hebben zich te verdedigen. Men begrijpt dat eene overwinning, al ware zij zoo groot en zoo volledig als men die hier verlangt, maar enkel zou kunnen strekken om eenen vereendenden vrede aan te koopden, dank aan het medelijden van Europa.

Hoe de Franschen redeneeren als het Vaderland in gevaar is !!

Eene onstuimige zitting heeft gisteren te Parijs plaats gehad in de Wetgevende Kamer.

De zitting wordt geopend. De president geeft lezing van het dekreet dat de Kamers bijeenroep: Napoleon, bij de genade Gods.....

Links. Genoeg, genoeg!

De president zegt, dat hij, niettegenstaande alle onderbrekingen, zijnen plicht zal doen.

Stemmen. Wij allen.

M. Ollivier leest de verklaring welke wij hooger mededeelen, altijd onderbroken door geroepen.

M. Latour-du-Moulin, in zijnen naam en in die van negen zijner kollegas, vraagt dat het presidentschap van den raad der ministers aan generaal Trochu gegeven worde.

M. Dejean geeft lezing van het wetsontwerp, in de Kamer neêrgelegd over de mobiele garde en de klas van 1870. — Aangenomen.

M. Favre stelt voor eene commissie van verdediging te benoemen, met volmacht bekleed.

M. de Voorzitter zegt dat dit niet grondwetlijk is..... (*gerucht*). Hier, in de Kamer zult gij geene revolutie maken.

M. Granier de Cassagnac verklaart, dat hetgeen er gebeurt het begin is eener revolutie.

Links. Het is het heil des lands.